

Sedím na lavičce, naproti mě budova, co se celá třpytí, jak se na ní rozpalují paprsky východu slunce. Dávám si velký kafe bez chuti a obří muffin, tu sladkoučkou houbičku. Pomaličku se dostavuje radost, cítím tu lehkost v nohách, tu touhu zvednout se, tu zvědavost jít se podívat až na konec ulice, a pak na konec té další a další... A tak se zvednu a jdu, město se probouzí, lidi kolem se poflakují a moje poblouznění začíná. Nořím se do něj až do vyčerpání.

Sedám na bus. Na dvoupatrový Greyhound. Platím sto doláčů za cestu z jedné strany oceánu na druhou. Opouštíme město. Koupila jsem si sušenky a jablka. Zapadlá do sedačky koukám na to množství dálnic, jak se křížují, vlní, proplétají, dělí, opět spojují a nakonec úplně mizí. Protože mi to svírá srdce, dávám si sušenku.

Všechny věci mám ve vojenském batůžku. Než jsem odjela, posílala jsem si ho drahou látkou. Dostala jsem vybledlou modrou péřovku. Celou cestu si jí přešívám – peří všude kolem mě, jak kdybych byla v nějakém obláčku.

- Kam jedete? zeptali se mě.
- Na Aljašku.
- Co tam?
- Budu lovit ryby
- Už ste to někdy dělala?
- Ne.
- Znáte někoho takovýho?
- Ne.
- *God bless you...*

God bless you. God bless you. God bless you... Díky, odpověděla jsem, díky moc. Jsem v pohodě. Jedu lovit ryby na Aljašku.